

Intervenció del president de la Generalitat al debat de política general

Barcelona, 15 de setembre de 2014

Moltes gràcies. Molt Honorable Senyora Presidenta del Parlament, Honorables Consellers i conselleres, il·lustres senyores i senyors diputats,

El debat de política general d'enguany es celebra en un moment especialment transcendent i decisiu per al nostre país, per al seu present i sobretot per al seu futur. Crec que a ningú se li escapa que el tram final d'aquest any 2014 marcarà un abans i un després en la història de Catalunya. Espero i confio plenament que sigui a fi de bé.

Sóc conscient que el dret a decidir, la transició nacional i la consulta del 9 de novembre, atreuen de forma gairebé exclusiva l'atenció mediàtica i bona part de l'opinió pública. Tot hi ajuda: el simbolisme d'aquest any 2014, amb la commemoració central dels fets de 1714, però també la del centenari de la Mancomunitat de Catalunya, primer intent seriós de dotar-nos d'un govern propi en l'època moderna; hi ajuda la celebració aquesta mateixa setmana del referèndum a Escòcia, amb plena normalitat democràtica com correspon a un Estat madur i tolerant; la potentíssima mobilització d'una part molt significativa de la societat catalana, l'11 de setembre passat, per tercera vegada consecutiva en tres anys; i la voluntat i determinació de la Generalitat, del seu Govern i de la majoria d'aquest Parlament, de convocar la consulta popular sobre el futur polític de Catalunya. Tot això hi ajuda.

Tanmateix, sense renunciar per raons òbvies a abordar aquest gran tema –ho faré a la part final de la meva intervenció–, procuraré donar una visió més àmplia de la situació del nostre país, de les seves perspectives i de l'acció del Govern, com correspon a un debat de política general que, com el seu nom indica, requereix oferir una visió també d'ordre general.

Si hagués de resumir en uns quants conceptes i missatges l'estat de situació del nostre país, destacaria el següent:

1. Catalunya ha passat de la recessió econòmica a la recuperació i al creixement; i de la destrucció d'ocupació a la creació de llocs de treball. Per primer cop des de l'inici de la crisi, ara fa set anys.

2. La internacionalització de l'economia catalana continua avançant. Exportem més que mai, concentrem el 35% de les empreses de l'Estat que exporten regularment, i també pugen les importacions, com a conseqüència d'una certa recuperació, encara tímida, del consum i de la inversió.

Rebem més turistes estrangers que mai, i gasten més que mai perquè estem fent una aposta seriosa de qualitat turística.

Torna a animar-se, finalment, el turisme català i espanyol.

Les inversions estrangeres segueixen venint i veient Catalunya com un lloc atractiu, com un bon destí i una bona plataforma. A l'Europa continental, Catalunya segueix ocupant posicions de primera línia en captació de projectes singulars d'inversió estrangera.

3. L'ofensiva a favor de millorar l'èxit escolar segueix oferint resultats positius. La taxa de graduats en ESO i batxillerat segueix augmentant; l'abandonament escolar prematur segueix baixant; a sisè de primària tenim més alumnes amb millors competències bàsiques en català, castellà, matemàtiques i anglès; a la meitat de les nostres escoles s'ensenyen matèries en anglès, no només la llengua anglesa; i l'atractiu de la formació professional va clarament a l'alça. En tots aquests sentits, avui comença, espero, un curs escolar esperançador.
4. La satisfacció de la població catalana amb els serveis sanitaris segueix essent molt elevada, un 9 sobre 10, d'acord amb l'Enquesta de Salut del 2013. I Catalunya, junt amb Irlanda, encapçala el rànquing de la UE en percepció del bon estat de salut de la seva població. Aquest any, la Generalitat destinarà a salut 4 de cada 10 euros del seu pressupost, la proporció més elevada dels darrers anys.
5. Les universitats i la recerca catalanes continuen millorant posicions a nivell internacional. El rendiment acadèmic dels estudiants universitaris augmenta, hem situat 4 universitats catalanes entre les 100 primeres del món de menys de 50 anys –sobre 7 del conjunt de l'Estat–, i hem superat per primera vegada la xifra de 14.000 estudiants de doctorat.

Seguim captant la meitat dels recursos que arriben a Espanya procedents de la UE per a projectes d'excel·lència en l'àmbit de la recerca, i gairebé un terç dels recursos del Programa Marc europeu de recerca, xifres que confirmen la bondat i l'encert del nostre model.

6. La percepció de seguretat es troba en el moment més alt des de 2003, amb una puntuació per part de la població de 6,6 sobre 10 l'any passat. S'intensifica la reducció dels delictes i de les faltes, consolidant la tendència a la baixa dels

darrers 4 anys. Aquest fet, a més, permet una reducció progressiva del nombre de reclusos als nostres centres penitenciaris.

En un tema tan sensible com són els accidents de trànsit, entre 2010 i 2013 s'ha produït una reducció del 31% en víctimes mortals, i Catalunya s'ha situat com el 5è millor país de la UE amb menys nombre de persones mortes per milió d'habitants en accidents de trànsit. Dintre de l'Estat espanyol, Catalunya va liderar l'any 2013 la reducció de víctimes mortals. Per cert, som els únics, a banda de l'Estat, amb competències sobre trànsit.

7. S'ha intensificat la lluita contra la pobresa i l'atenció a col·lectius especialment vulnerables, amb gairebé 100 milions d'euros més. L'èmfasi es posa en la renda mínima d'inserció, amb més pressupost que mai; en les beques menjador, on per primer cop es donen ajuts que cobreixen el 100% del cost per a aquelles famílies més necessitades; en la lluita contra la pobresa infantil, desenvolupant el Pacte per la Infància signat el juliol de 2013; i a ajudar a mantenir l'habitatge, a costos assequibles, amb l'objectiu enguany de beneficiar unes 30.000 famílies directament, clarament per sobre de les 24.000, aproximadament, de l'any passat.
8. El coneixement i l'ús del català mantenen la trajectòria ascendent en la societat catalana. Després del retrocés que es va produir entre 2003 i 2008 com a conseqüència del massiu fenomen migratori, la situació d'ús del català com a llengua habitual tendeix a recuperar-se, encara que lentament. Tres milions de persones que no tenien el català com a llengua inicial el saben parlar actualment. Més de 600.000 persones tenen el català com a llengua habitual, tot i no ser la seva llengua inicial o primera llengua apresada.
9. Catalunya accentua la millora de les seves condicions mediambientals i de la seva sostenibilitat. Reduïm més que Espanya i que Europa l'emissió de gasos amb efecte hivernacle; la qualitat de l'aire millora als 40 municipis afectats pel pla especial de seguiment; ens situem entre els 3 primers països europeus en reciclatge d'envasos domèstics; dintre de l'Estat espanyol, Catalunya recicla un 33% i la resta de l'Estat, un 20%; en el consum d'aigua passa el mateix: l'any passat, Catalunya va consumir 114 litres/habitant i dia i la resta de l'Estat, 140; gaudim d'una excel·lent qualitat de bany al 99% d'aigua del litoral; i disposem d'un 20% més d'unitats de sanejament d'aigües residuals que fa 4 anys.
10. En un any, en un sol any, la Generalitat s'ha convertit en l'Administració més transparent de tot l'Estat espanyol, segons l'anàlisi de Transparència Internacional. És una prova inequívoca del compromís de l'actual Govern amb la transparència i la regeneració i qualitat democràtiques de Catalunya.

He triat aquests 10 punts perquè equivalen a temes molt sensibles, centrals i decisius, i perquè palesen que Catalunya comença a millorar en àmbits essencials. Ara bé, començar a millorar, o continuar millorant, no vol dir necessàriament estar bé. De fet, des del punt de vista de la situació econòmica, de l'atur, de la pobresa, de les necessitats de les persones més febles o vulnerables, no podem dir que estem bé. Però sí que podem dir que, en aspectes clau, millorem. I per tant podem afirmar que Catalunya se'n comença a sortir. Que estem fent el tomb, que li estem donant la volta a una situació tremendament delicada i, fins i tot, enverinada.

M'agradaria enfocar la segona part de la meva intervenció a respondre la pregunta següent: En quines condicions ens n'estem començant a sortir? Quins són els elements que ens envolten i ens condicionen?

En citaré tres de principals.

El primer és l'evolució del projecte europeu. Al meu criteri, una evolució massa lenta i massa feble. L'economia europea no acaba d'arrencar, i Catalunya en depèn molt. La crisi d'Ucraïna i les conseqüències en relació amb Rússia compliquen l'escenari econòmic i polític, també per a nosaltres. Aquests darrers dies i setmanes s'ha vist clarament amb els efectes sobre la fruita, que, a banda de les moltes pedregades climatològiques, ha rebut també pedregades geopolítiques.

El comportament europeu és una variable que no controlem, però que ens influeix, i molt.

Les estratègies de creixement econòmic no semblen donar el resultat desitjat, a nivell europeu. Molt recentment hi ha hagut advertiments en aquest sentit del president del BCE, recomanant projectes d'inversió pública per estimular la recuperació econòmica.

Per altra banda, les polítiques d'austeritat, control dels dèficits públics i de l'endeutament no només no es relaxen sinó que s'intensifiquen. El cas d'Alemanya és evident: amb una coalició de govern entre democratacristians i socialdemòcrates acaben d'anunciar que l'any que ve no els caldrà emetre ni un sol euro de deute públic. És a dir, l'objectiu compartit allà, entre formacions polítiques diferents, de signe i ideologia diferents, és dèficit públic totalment controlat.

El cas de França és estrident: el principal país europeu governat per l'esquerra ha passat d'enarborar la bandera contra l'austeritat a encapçalar la política de les retallades. És a dir, un bany de pragmatisme i d'ortodòxia de l'austeritat.

El segon gran element que ens condiciona és l'operació sistemàtica i continuada de desmuntatge i destrucció de l'autogovern per part del Govern central. Des de la Llei d'educació impulsada pel ministre Wert fins a la Llei d'unitat de mercat, passant per la llei que limita greument l'autonomia dels ajuntaments o el control cada vegada més detallat i exhaustiu de les finances de la Generalitat, tot apunta cap a convertir les autonomies, també la catalana, en pures unitats administratives prestadores de serveis, sense perfil polític i cada vegada amb menys capacitat de decisió. I sense capacitat de decisió no hi ha possibilitat de construir un projecte propi de país. L'esperit de la transició i el pacte constitucional, en aquest punt, s'han evaporat.

L'Estat està executant una operació de recentralització a gran escala. Aquest cop, sense dissimular: "que se consiga el efecto, y que se note el cuidado".

El tercer element que ens envolta, i que ens perjudica enormement, és la precarietat de les finances de la Generalitat. En els darrers 4 anys, i en funció de la molt greu situació heretada a finals del 2010, l'actual govern ha fet tot i més per fer sostenibles les finances públiques catalanes. Hem arribat, però, al final del camí. No hi ha més marge per seguir reduint la despesa, si no es vol posar en risc la qualitat dels serveis públics i el nostre estat del benestar. I nosaltres, aquest Govern, no els vol posar en risc.

Una breu descripció els donarà idea de la magnitud i sovint de la dificultat de les decisions que hem hagut de prendre:

- Hem aprimat l'estructura política de la Generalitat, reduint un 17% els alts càrrecs, un 35% el personal de confiança i eventual, i un 29% el nombre d'organismes i entitats amb majoria de la Generalitat. D'aquests, en tenim ara 79 menys que fa 4 anys.
- Hem mantingut els tipus alts d'impostos que ens vàrem trobar i n'hem introduït de nous. Catalunya està a la banda alta de territoris de l'Estat i d'Europa en pressió fiscal. Un element que no ajuda a la recuperació però que permet una major equitat en el repartiment dels sacrificis per aguantar els efectes de la crisi.
- Hem paralitzat projectes d'inversió d'equipaments i d'infraestructures que estaven en marxa però que no es podien pagar; i n'hem deixat d'executar de nous per la mateixa raó de manca de diners, prioritzant, això sí, aquells que són més necessaris, urgents o imprescindibles.
- Hem rendibilitzat patrimoni de la Generalitat a fi d'obtenir ingressos que evitessin noves retallades de despesa.
- Hem hagut de reduir les retribucions dels empleats públics de la Generalitat – més de 200.000 persones – per no deteriorar els serveis públics essencials de cara a la ciutadania. De totes, és la decisió més dolorosa que hem hagut

d'adoptar. I, com després comentaré, és una decisió que volem revertir de cara a l'any que ve.

- Hem disminuït en quatre anys un 20% la despesa general de la Generalitat, equivalent a més de 4.000 milions d'euros. Un esforç titànic i políticament molt dur. I molt desagraït.

Amb totes aquestes mesures juntes, acompanyades d'un funcionament més auster i més eficient de la Generalitat, hem aconseguit, en tres anys, reduir a menys de la meitat el dèficit que vàrem trobar: del 4,6% del PIB a menys del 2% el darrer any. És a dir, actualment el sistema públic català és molt més sostenible que fa 3 anys.

Tot i així, no podem complir els dèficits que se'ns imposen des de Madrid. Què més podem fer? Insisteixo: ho hem fet tot, i més. Per tant, ara ens queda explicar la situació, i denunciar-la. I fer-ho amb transparència, energia i convicció.

Perquè se m'entengui millor:

- Hem de denunciar que els dèficits que s'imposen a les autonomies en general, i a Catalunya en particular, són arbitraris i injustos. I no es corresponen en absolut amb el pes de la nostra despesa pública ni amb la importància de les nostres responsabilitats. Aquesta denúncia l'hem hagut de portar als tribunals, demandant al Govern central per incompliment de la Llei d'estabilitat.
- Hem de denunciar que el Govern central segueix sense pagar els deutes contrets amb la Generalitat. Només per l'apartat de les infraestructures previst a l'Estatut se'ns deuen més de 2.400 milions d'euros. Només per aquest apartat, n'hi ha d'altres. Aquesta denúncia també s'està tramitant als tribunals, donat que no s'han atès les reiterades reclamacions polítiques formulades a Madrid, tant davant el president Zapatero com davant el president Rajoy. De paraula i per escrit.
- Hem de denunciar que, incomplint el que marca la llei espanyola de finançament de les autonomies, el Govern central no ha revisat el model que havia d'entrar en vigor aquest any 2014. Ni tan sols ha obert negociacions per revisar-lo. El més calent, a l'aigüera; la llei, passada pel clatell. L'argument que donen, fins i tot públicament: "es un lío". S'imaginem que, quan una cosa és "un lío", el compliment de la llei passi a ser secundari o marginal? Doncs això és el que diu públicament el Govern central. El mateix que presumeix del compliment de les lleis. També aquesta denúncia l'acabarem canalitzant a través dels tribunals.
- Finalment, hem de recordar que el model de finançament signat pel Govern de Catalunya l'any 2009 i avui encara vigent no va aconseguir els seus objectius principals. Segons les darreres dades disponibles, Catalunya és la tercera d'aportar recursos al sistema general i la desena a rebre'n; seguim estant per

sota de la mitjana en recepció de recursos, i molt per sota si es té en compte el diferencial del cost de la vida; la lleialtat institucional que proclama l'acord de finançament brilla per la seva absència; i quan s'apugen els tipus impositius de determinats tributs –per exemple l'IVA– per part del Govern central, l'augment de recaptació no beneficia les autonomies malgrat que participin del rendiment d'aquell impost –cas de l'IVA, amb una participació de les autonomies del 50%–. La paradoxa i el contrasentit és que, en aquests casos, en lloc de millorar els nostres ingressos, ens costa diners, perquè hem de pagar el major tipus de l'IVA. Increïble, però cert.

En aquestes condicions duríssimes, fins i tot podria dir que inhòspites, el nostre país, Catalunya, se'n comença a sortir. Si això és així, en aquestes condicions, imagineu quin país podríem arribar a fer si no estiguéssim constantment condicionats i frenats per tots aquests elements que ens envolten.

Afegeixo ara alguns fets i algunes dades que amplien els deu punts de canvi de tendència i de millora que comentava al principi de la meva exposició. Dades i fets que em semblen rellevants de cara a fer entendre millor que tenim en general, com a país i com a societat, perspectives més positives.

- Catalunya porta 14 mesos consecutius reduint l'atur registrat en termes interanuals.
- Segons l'EPA més recent, la del segon trimestre d'enguany, més de la meitat de tots els nous llocs de treball creats a Espanya l'últim any els va generar Catalunya. Per tant, una aportació que supera en molt el pes de la nostra població (16%) i el de la nostra economia (19%).
- Tant en exportació com en turisme, el pes de Catalunya a l'Estat supera el 25%. Més d'un quarta part.
- La indústria catalana està guanyant volum en el conjunt de l'economia: segons l'EPA abans esmentada, 46 de cada 100 nous llocs de treball creats a Catalunya en el segon trimestre d'enguany ho han estat a la indústria.
- Les vendes del comerç al detall creixen per sobre de la mitjana estatal; per cert, amb el nostre model de comerç sovint atacat per part d'aquells que acaben traient pitjors resultats.
- Segons l'Observatori de Clústers de la Comissió Europea, Catalunya ocupa posicions destacadíssimes en les indústries culturals i creatives, un sector clau de cara al futur.

- La Mobile World Capital a Barcelona dona força per a l'objectiu de convertir Catalunya en el primer clúster TIC del sud d'Europa, com ja ho som en l'àmbit logístic, químic, agroalimentari i salut, sectors tots ells estratègics pel futur del nostre país.
- El nombre d'alumnes de l'FP ha augmentat més d'un 30% en els darrers quatre anys, ha assolit ja la proporció habitual als països de la UE. Els de la formació dual es multipliquen de manera exponencial.
- 23.000 alumnes de 3r d'ESO han cursat la nova assignatura d'emprenedoria, 6.000 dels quals directament en anglès.
- El Pla Interdepartamental de Salut Pública de Catalunya, que focalitza el concepte "salut a totes les polítiques", ha rebut el reconeixement públic de l'OMS.
- Catalunya lidera a molta distància la implantació de l'expedient electrònic en l'àmbit de la justícia.
- La Comissió Europea, en el seu primer informe sobre la lluita contra la corrupció a la Unió Europea, destaca entre les bones pràctiques a nivell local la creació per part de la Generalitat de l'Oficina de Supervisió i Avaluació de la Contractació Pública.
- El sistema de biblioteques de Catalunya ha assolit la xifra rècord de 25 milions d'usuaris, havent posat en servei 47 nous centres en els darrers quatre anys. Els nostres museus i monuments reben 22,5 milions de visites l'any; properament s'aprovarà el Pla Nacional de Patrimoni 2015-2020 per reforçar aquesta font de cultura i de creació de riquesa. I després d'un gran esforç, les grans infraestructures culturals de Catalunya han tornat a la sostenibilitat, garantia de futur.

No els canso més amb exemples concrets. Se'n poden afegir molts més, però del que es tracta és d'entendre que, malgrat les condicions adverses que ens frenen i ens limiten, Catalunya està duent a terme un gran esforç per donar la volta a la situació.

L'explicació, segons el meu parer, és clara: Catalunya s'ha posat les piles. Hi ha ganes de fer coses, capacitat d'iniciativa, creativitat, talent, i atractiu internacional pel país i per la seva capital, Barcelona. El teixit associatiu té força i capacitat de mobilització.

Els servidors públics, tant a nivell local com nacional, estan fent bé la seva feina, malgrat que les seves condicions laborals no s'han pogut mantenir fins ara en els nivells d'anys anteriors.

I el Govern de la Generalitat, com ara tindrà ocasió d'exposar, treballa a fons per acompanyar la recuperació del país i té molts projectes en marxa que poden ajudar a posar les bases d'un país nou, i millor que l'actual. I si arribem a disposar dels instruments i dels recursos que tenen els països normals, no només podem edificar un país millor, sinó, fins i tot, un gran país. Tenim exemples, a la mateixa Europa, de nacions de la dimensió i de la demografia de Catalunya que s'han convertit en les economies més competitives del món, amb alts nivells d'ocupació i amb els millors indicadors de benestar de les societats més avançades.

Catalunya, en igualtat de condicions, pot aspirar a ser un d'aquests països capdavanters, justos i d'alta qualitat.

En la tercera i penúltima part de la meua intervenció, descriuré alguns projectes en marxa o previstos que poden ajudar al progrés econòmic sobre bases més sòlides, al benestar social sobre bases més justes, a la qualitat democràtica sobre bases més sanes, i a la preparació de futur de l'autogovern i de la funció pública sobre bases més fermes. Confio que l'exposició d'aquests projectes serveixi per enriquir el debat de demà amb els grups parlamentaris.

Dividiré aquests projectes en quatre grans àmbits.

El primer, reactivació econòmica i creació d'ocupació de més qualitat

- Pla de xoc pactat amb patronals i sindicats en el marc de l'Acord pel diàleg social permanent, en la seva vessant de reactivació de l'activitat productiva.
- Llei de formació i qualificació professional, ja tramesa al Parlament. Amb l'objectiu d'integrar els sistemes de formació, apostar per la formació professional dual –a l'aula i a l'empresa– i adequar els perfils professionals amb les demandes empresarials de feina. Subratllo que, després de bastants intents, és el primer cop que un govern aconsegueix tirar endavant un projecte d'aquesta complexitat i magnitud en l'àmbit de la formació professional.
- Llei d'ordenació del sistema d'ocupació i del SOC, també tramesa al Parlament. Objectiu: modernitzar els serveis públics d'ocupació per ajudar a agilitzar i millorar la recerca de feina. També s'ha aprovat el Pla de desenvolupament de les polítiques d'ocupació 2014-2016, que concentra els recursos en els col·lectius amb més problemes d'inserció laboral. Es prioritzen les actuacions en les persones de més de 45 anys, atur de llarga durada, persones que s'han quedat sense prestació econòmica, perceptors de la renda mínima d'inserció, i persones discapacitades.

- Menció especial mereix la millora de l'ocupació juvenil. El Pla Inerjoves de la Generalitat ha constituït un valuós precedent per aplicar enguany i en els dos propers anys l'anomenada Iniciativa Europea de Garantia Juvenil, que significarà per a Catalunya la disponibilitat de 165 milions d'euros per a mesures de contractació, formació i orientació de joves aturats o a la cerca de feina. A l'horitzó 2020, s'haurà arribat a disposar de 220 milions d'euros de l'esmentada Iniciativa Europea de Garantia Juvenil.
- Posada en marxa de l'Estratègia Industrial de Catalunya, en línia amb les directrius de l'Estratègia Europa 2020. Identificació dels set sectors industrials prioritaris.
- Campanya de regularització dels habitatges d'ús turístic. El juny d'aquest any, s'havien regularitzat 33.553 habitatges i 207 establiments, per part de la Generalitat, fet que suposa una regularització global de 197.619 places d'allotjament turístic.
- Defensa legislativa i normativa del model de comerç català amb la nova llei general de comerç, que entrarà l'any que ve al Parlament. El nostre model és més equilibrat i s'ha comportat millor durant els llargs anys de caiguda del consum que no pas altres models que diuen que estan més de moda.
- Projecte de llei de cooperatives. I foment de l'economia social i el treball autònom.
- Projecte Catalunya Emprèn, per estimular el caràcter emprenedor de Catalunya, sobretot entre la gent jove.
- Pla de Política Forestal 2014-2020, esperat des de fa més de 10 anys. I també el nou Pla de Gestió d'Espais Naturals.
- Estratègia d'aprofitament de la biomassa forestal i agrícola, ja definida i aplicant-se.
- Intensa focalització de l'ICF en crèdit i aval a la petita i mitjana empresa i els autònoms, i transformació de l'ICF en banc públic de desenvolupament.
- Procés de concentració i suma d'esforços dels centres d'innovació i transferència tecnològica, i gestió dels majors recursos que arribaran a Catalunya de la Unió Europea procedents de l'Estratègia RIS3. Es calcula un increment molt notable d'aquests fons per a innovació i tecnologia sobre l'etapa actual.
- Programa de doctors industrials per aconseguir accelerar l'aprofitament de la recerca que es fa a Catalunya en creació de riquesa i producció industrial.

- En el marc de la nova PAC, ja aprovada, per cert gens satisfactòria per a Catalunya, increment de l'aportació de la Generalitat al Pla de Desenvolupament Rural 2014-2020 a causa de la reducció de les aportacions de l'Estat. El cofinançament de la Generalitat passa del 42% al 50%, fet que significa un enorme esforç del Govern a favor de la pagesia catalana, donada la gran fragilitat de les nostres finances públiques.
- Projecte Xarxa de Fibra Òptica de Catalunya, molt avançat, que connectarà 4.297 seus de la Generalitat repartides en 712 municipis per garantir una xarxa de connectivitat electrònica troncal de país.
- Adjudicació, abans de final d'any, del nou sistema T-Mobilitat, basat en la tecnologia *contact-less*, que convertirà Catalunya en un dels territoris més avançats del món en informació, integració i gestió del transport públic.
- Acabament de l'L-9 del metro en el tram entre Zona Universitària i Fira a l'Hospitalet, amb l'extensió corresponent cap a Mercabarna, la ZAL del Port de Barcelona, i la T-1 de l'aeroport. Acabament també del perllongament dels FGC a Sabadell i Terrassa.
- Continuació del sistema de Regadiu Segarra-Garrigues, que ha passat de 900 ha de reg el 2010 a 5.000 ha en l'actualitat, amb la previsió d'arribar a 18.000 ha d'aquí a quatre anys. A banda d'aquest gran regadiu, hi ha en aquest moment 65 altres actuacions a Catalunya en matèria de reg, disseminades per àmplies parts del territori.
- Defensa del cabal d'aigua al delta de l'Ebre davant l'ofensiva de l'Estat per alterar-ne les condicions mediambientals, contravenint, per cert, la legislació hidrològica europea. Defensa del model català de pesca i aqüicultura en la reforma de la Política Comuna de Pesca, i execució del Pla de Desenvolupament del Litoral Català.
- Nou Pla per al dret a l'habitatge, dotat amb 480 milions d'euros fins el 2016, amb un eix social per ajudar a l'accés a l'habitatge per part de col·lectius amb més dificultats, i amb un eix econòmic per ajudar a reactivar el sector de la construcció.
- Projecte de llei de creació de l'impost als operadors de comunicacions electròniques, per destinar recursos a la indústria audiovisual catalana. En aquest sentit, l'experiència de l'impost sobre les grans superfícies i de l'impost sobre estades turístiques són dos bons precedents que reforcen, en aquests casos, el comerç urbà i la promoció turística del nostre país, amb resultats positius ben a la vista.

- Finalment destaco, en aquest àmbit de reactivació econòmica i creació d'ocupació, el nou paquet legislatiu, que ja està a informació pública, i per tant a poques setmanes de ser aprovat, de simplificació administrativa de la Generalitat i dels governs locals de Catalunya. Aquest paquet legislatiu suposa una nova ofensiva per descarregar el teixit productiu de tràmits burocràtics, per agilitzar procediments i per afavorir un clima d'iniciativa i de creació de riquesa a Catalunya. S'afegeix a les lleis òmnibus aprovades fa dos anys, i al Projecte de llei de les activitats d'espectacles públics i recreatives, aprovat ja pel Govern i orientat també a la simplificació i a la major agilitat.

Com poden comprovar, el Govern treballa a fons per impulsar el gran objectiu de la reactivació i l'ocupació.

També treballem sense descans per impulsar projectes i consolidar programes de cara al benestar i justícia socials. N'enumero uns quants:

- Pla de xoc, pactat amb patronals i sindicats, en el marc de l'Acord pel diàleg social permanent, en la seva vessant de polítiques de protecció social.
- Pla de Formació Permanent del Professorat 2012-2016, peça clau de l'ofensiva per millorar l'èxit escolar a Catalunya.
- Suport escolar personalitzat –aquest curs a 929 centres- i auditories pedagògiques –aquest curs a 96 centres–, a fi d'afavorir l'èxit escolar i reduir l'impacte de les diferències socioeconòmiques i culturals dels alumnes.
- Major autonomia dels centres educatius, amb més capacitat de decisió dels directors sobre la incorporació de professorat idoni per assegurar millor el projecte educatiu del centre.
- Defensa ferma i a fons del model d'escola catalana, amb el català com a llengua vehicular, garantint el ple domini del castellà i de l'anglès, i donant oportunitats per accedir al coneixement d'una segona llengua estrangera. Volem una escola catalana amb alumnes trilingües, objectiu que requereix reforçar la formació lingüística del professorat i emetre, com s'està fent, programes en llengües estrangeres en els mitjans de comunicació públics audiovisuals.

Un model garant de la cohesió social, amb resultats positius contrastats durant més de trenta anys, reconegut pel Consell d'Europa i emparat per la Llei d'educació de Catalunya, àmpliament consensuada en aquest Parlament en època del president Montilla. I, malgrat tot això, sistemàticament atacat pel Govern central.

- Concertació amb les diputacions i amb el món local d'un programa per garantir el suport a les llars d'infants i el transport escolar no obligatori; un bon exemple de col·laboració institucional eficaç i de prioritització de programes de fort contingut social en època de severes restriccions pressupostàries, que ha permès assolir, fins i tot, una millor taxa de cobertura en el cicle de 0-3 anys.
- Increment del programa de beques menjador, amb gairebé 70.000 alumnes beneficiaris. Per primer cop s'ha establert un llindar per sota del qual tot alumne pot tenir beca menjador.
- Reestructuració de l'oferta universitària per adaptar-la a les demandes actuals.
- Implantació d'un model català de personal acadèmic a les universitats, per tal de retenir i captar talent.
- Model de preus públics a la universitat segons nivell de renda i programa de beques de manera que es garanteixi la igualtat d'oportunitats i s'eviti l'exclusió per raons econòmiques.
- Creació de l'Observatori sobre els efectes de la crisi econòmica en la salut de la població, a fi d'anticipar-nos als problemes de salut de col·lectius més vulnerables.
- Pla integral per a l'atenció a les persones amb trastorns mentals i addiccions, en execució i recentment aprovat.
- Pla d'atenció als malalts crònics, que ha permès reduir en dos anys un 6,5% els ingressos hospitalaris d'aquest tipus de pacients.
- Programa especial d'atenció sanitària per a més de 220.000 persones que quedarien excloses de l'assistència sanitària gratuïta segons les normes generades per l'actual Govern central. Ens en fem càrrec nosaltres.
- Digitalització del sistema públic de salut: consolidació de l'ús de la recepta electrònica; implantació de la història clínica compartida i de la carpeta personal de salut; extensió de digitalització radiològica.
- Nou Pla director de cirurgia cardíaca, que augmentarà fins a un 20% aquest tipus d'intervencions, reduint un 35% el temps d'espera d'aquesta cirurgia.
- Circuit de diagnòstic ràpid de càncer, que ha permès augmentar un 34% el nombre de pacients en els darrers quatre anys.

- Pla interdepartamental d'atenció i interacció social i sanitària, a fi de coordinar millor l'atenció al pacient que es dona en hospitals, centres sociosanitaris i residències especialitzades.
- Pla estratègic del Consell Consultiu de Pacients, per a la participació del pacient en el sistema sanitari de Catalunya.
- Creació del Consell de Professions Sanitàries, per impulsar la participació dels professionals.
- Sobreesforç molt notable de la Generalitat per finançar la Llei de la dependència; la Generalitat cobreix ja en aquest moment el 83% del cost de la Llei, quasi vint punts més que el 2008. L'Estat, que va aprovar la Llei, és l'últim de la cua a aportar recursos, fins i tot per darrere dels propis usuaris.
- Sobreesforç molt notable de Generalitat per finançar la viabilitat dels Centres Especials de Treball per a persones discapacitades, havent de suplir les retallades, un cop més, de l'Estat en aquest àmbit.
- Pla d'Acció per a la lluita contra la pobresa i per a la inclusió social 2014-2016, amb 171 actuacions que inclouen les propostes sorgides del ple monogràfic del mes de març passat, i que hauria de ser la base del futur Pacte per a la lluita contra la pobresa, que els animo a acordar sense dilacions innecessàries.
- Desplegament del Pacte per a la Infància a Catalunya, destacant com a acció més recent l'atenció de lleure d'estiu en programes propis de la Generalitat a uns 4.000 nens i nenes de famílies més vulnerables, i increment del suport a les entitats de lleure per becar infants i joves en situació de risc.
- Pla d'Actuació de Polítiques de Joventut horitzó 2016 de propera aprovació.
- Pla de Suport al Tercer Sector Social, amb seguiment permanent per part del Govern.
- Programa d'Intervenció Integral contra la violència masclista, i conveni contra el tràfic d'éssers humans entre el Govern i les institucions competents.
- Elaboració del projecte legislatiu per a la no-discriminació per raó de religió, discapacitat, edat, origen racial o ètnic, identitat o orientació sexual.
- Aprovació del Pla de Ciutadania i de les Migracions, horitzó 2016, amb un procés participatiu que ha involucrat 86 entitats.
- Pla Estratègic de l'Esport Escolar, Pla Estratègic de l'Esport Universitari, i Pla Nacional de Promoció de l'Activitat Física.

- Aprovació del Projecte de llei del voluntariat i del Pla Nacional de l'associacionisme i el voluntariat 2014-2015.
- Aprovació dins d'aquest any del Pla d'atenció integral a la infància i l'adolescència 2014-17, i constitució del Consell Nacional dels Infants i dels Adolescents.
- Nova llei de suport a les famílies, per avançar en el reconeixement de les famílies nombroses i monoparentals.
- Aprovació del Pla general de seguretat de Catalunya i elaboració del projecte de llei del Sistema de Policia de Catalunya, per tal d'integrar els actors de la seguretat, en un marc funcional únic que ens faci guanyar eficàcia en els serveis de seguretat.
- Pla de Centres Penitenciaris 2014-2020, per a la millor reinserció social i laboral, i dintre del qual s'ha posat en servei fa poc la nova presó de Figueres i l'any que ve, la del Catllar a Tarragona.
- Pla d'Equipaments Judicials 2014-2020 aprovat d'acord amb la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Com fàcilment es pot comprovar després del que he dit, el Govern actua amb una clara agenda de prioritats socials, i malgrat la gran limitació de recursos econòmics, que és la realitat que ens ofega, fem front a tots els reptes socials amb iniciativa, imaginació, concertació i sensibilitat.

Esmento ara alguns projectes i accions en l'àmbit de la transparència i la qualitat democràtiques, i el bon Govern

- Desplegament de la Nova Oficina Judicial per millorar la funció de jutges i magistrats i establir les TIC com a instrument principal de treball, ajudant a un model judicial més àgil i operatiu, malgrat les grans limitacions competencials que la Generalitat té en aquest terreny.
- Impuls decidit de les 51 mesures que vaig proposar fa una mica més d'un any en matèria de transparència i regeneració democràtica, fruit del diàleg amb les principals institucions del país. Des d'aleshores s'han conegut nous casos d'irregularitats i de possible corrupció en el nostre país. Igual que aleshores, segueixo reafirmant el compromís inequívoc del Govern per eradicar la corrupció i instaurar les bones pràctiques en el conjunt de Catalunya i, en particular, en les seves institucions públiques.

- S'ha creat el portal web sobre transparència d'acord amb els paràmetres d'avaluació de transparència internacionals. Amb la seva posada en funcionament, el Govern ha aconseguit 100 punts, la màxima puntuació, sobre les sis àrees analitzades. El Govern lidera la llista feta pública per Transparència Internacional España, que està basada en 80 indicadors. En l'anterior índex, publicat l'any 2012, el Govern català ocupava la desena posició, amb 78,8 punts.
- Creació del Programa de polítiques de transparència, amb la finalitat de preparar i donar impuls al disseny d'una estructura que permeti realitzar la coordinació i l'assessorament especial en relació amb les polítiques de transparència.
- Donar publicitat a totes les retribucions dels càrrecs electes, alts càrrecs i assimilats, així com a la declaració de béns i patrimoni de tots els càrrecs electes en prendre possessió i en cessar.
- Elaboració d'un codi ètic de conducta per a tots els càrrecs públics electes i designats i un codi de conducta i bones pràctiques per al personal al servei de l'Administració pública. També es planteja la creació d'un registre públic i un codi de conducta per a grups d'interès o de pressió.
- Creació i posada en funcionament del codi ètic de la Policia de Catalunya.
- Creació de l'Oficina de Supervisió i Avaluació de la Contractació Pública (OSACP), la qual ha merescut el reconeixement com a bona pràctica per part de la Unió Europea.
- La creació del Tribunal Català de Contractes del Sector Públic. Aquesta actuació ha permès optimitzar els terminis per a la resolució dels recursos, incrementar la capacitat d'aquesta instància i incorporar-hi una visió específica dels tràmits de l'Administració local de Catalunya, mitjançant la designació d'un membre a proposta d'aquesta darrera.
- Per continuar avançant a nivell de transparència i contractació pública, el Govern impulsarà un projecte de registres, les bases per a l'elaboració d'un projecte de llei de contractes del sector públic de Catalunya, i posarà a disposició dels ciutadans, via internet, informació sobre qualsevol contracte adjudicat o sobre la tramitació electrònica dels expedients de contractació.

En concret, i pel que fa al seguiment de la contractació pública, s'elaborarà un informe d'avaluació final de tots els contractes adjudicats, es subministrarà informació mitjançant el Portal de la Transparència sobre la contractació menor realitzada per totes les entitats del sector públic de la Generalitat, i es continuarà ampliant (amb la previsible incorporació d'ajuntaments importants, com el de Barcelona) els òrgans de contractació que utilitzen la Plataforma de Serveis de

Contractació Pública, amb la finalitat que aquesta esdevingui el punt central d'informació de les licitacions de totes les administracions públiques catalanes. Actualment, hi publiquen les seves licitacions 980 òrgans contractuals, entre els quals 734 ajuntaments de Catalunya. Per tant, un gran esforç de modernització i transparència de la contractació pública a Catalunya.

S'incorporaran també les clàusules socials en la contractació pública. Per primera vegada es disposarà d'indicadors sobre el grau d'incorporació d'aquestes clàusules en els contractes de la Generalitat. De la mateixa manera que es disposa ja del test Pimes, que té especialment en compte les necessitats d'aquestes empreses a l'hora de legislar.

- Aprofito la conclusió d'aquest apartat per reconèixer la important tasca desenvolupada pel Parlament per a la imminent aprovació de la Llei de transparència i accés a la informació, que ens situarà al capdavant de l'Estat en aquesta matèria d'alta sensibilitat i exigència ciutadanes, i per animar-los a tots a dur a terme la mateixa bona tasca en l'encara non nata Llei electoral de Catalunya, igualment necessària i urgent.

Conclusió d'aquest apartat: l'actual Govern no solament està compromès amb la transparència i la regeneració i qualitat democràtiques, sinó que està desplegant una intensa agenda amb resultats tangibles, concrets i positius. I ho seguirem fent, perquè, també en aquest àmbit, la nostra determinació, i la meva, són grans.

Entro en la fase final de l'apartat d'accions i projectes, abans d'acabar la meva intervenció amb unes reflexions sobre la consulta del dia 9 de novembre i el dret a decidir, i el moment polític que viu Catalunya. El darrer aspecte d'accions i projectes fa referència a:

L'autogovern i la funció pública

- He avançat fa una estona, i confirmo ara, que el Govern preveurà de cara al 2015 el restabliment de la paga extra que el Govern espanyol va suprimir el 2012 i que el Govern de Catalunya no va tenir més remei que perllongar els dos darrers anys. Igualment s'està perfilant com restablir les condicions horàries i salarials dels interins.

Aquest any, i d'acord amb el compromís assumit l'any passat, destinarem el que es recapti de l'impost de dipòsits bancaris a la mateixa finalitat de millorar les retribucions dels empleats públics de la Generalitat.

La previsió de recuperar la paga extra s'haurà de confirmar, òbviament, en el tràmit d'aprovació dels pressupostos per al 2015, aquesta propera tardor.

Tot i que les finances de la Generalitat no milloren, i com he dit abans l'obligació legal d'aprovar el nou model de finançament autonòmic per part del Govern central està sent completament ignorada, el Govern de la Generalitat vol que els seus servidors públics recuperin una part del poder adquisitiu que varen començar a perdre l'any 2010 per iniciativa del govern del president Zapatero. El tema, com es veu, ve de lluny.

Mantenir la supressió temporal de la paga extra només tindria sentit en un marc de sacrificis compartits dins de l'Estat per controlar millor els dèficits públics. Com que no és el cas, i el mateix Govern central està molt lluny de demanar sacrificis semblants als seus empleats, no té sentit que a Catalunya mantinguem un sacrifici que no val per a ningú més.

- S'estan elaborant quatre projectes de llei per part del Govern per millorar el funcionament de l'Administració de la Generalitat com a estructura d'Estat que ja és i per construir un nou model de governança que sigui garantia de drets, deures i llibertats i que compti amb una base de valors sòlids i ètics.
- Llei de l'acció exterior de Catalunya, en tràmit parlamentari.
- Reforç del recinte de Sant Pau com a seu d'organismes i activitat internacionals.
- Reforç de la capitalitat mediterrània de Barcelona, i suport als Jocs del Mediterrani de Tarragona.
- Completesa del Codi civil català, en fase de tràmit parlamentari.
- Desenvolupament de la Hisenda pròpia catalana, com a més important i decisiva estructura d'Estat pendent. Un projecte que avança en la seva definició i execució, i que espero poder debatre amb vostès a la sessió de demà.

Els he parlat, encara que sigui sintèticament, de més de 70 projectes que estan en marxa. N'hi ha molts més. I encara no els he parlat de la consulta. És a dir, el Govern està treballant amb empena, idees i projectes en tots els fronts; no només en un de sol, com a vegades es diu amb manifesta mala intenció i faltant a la veritat. La meua intervenció d'avui serveix per il·lustrar aquesta afirmació: treballem per projectes en tots els fronts. I ho estem fent amb capacitat de decisió retallada i recursos retallats.

Senyores diputades i senyors diputats:

Després de trenta-cinc anys, que no són pocs, de pacte constitucional, que Catalunya també va fer i va promoure, ho recordo avui, ens trobem en una via en què anem perdent instruments i recursos, és a dir, en una via morta, que no porta enlloc.

La sentència del TC sobre l'Estatut, l'any 2010, va expulsar la majoria de la societat catalana del pacte i del consens constitucional. De iure, encara hi som, de facto, molts ja no.

Resulta inversemblant, i alhora molt simptomàtic, que, davant d'una situació com la que s'ha creat a Catalunya, l'Estat no hagi pres cap iniciativa política; ni una sola. Bé, una sí que l'ha pres: dir que no a tot. No a l'Estatut, no al pacte fiscal, no a la consulta.

Catalunya és el primer territori en contribució a la creació de riquesa; el segon en població i el de major projecció i atractiu exterior. Però, quan una majoria aclaparadora d'aquest territori demana ser escoltada, se la ignora. Quan demana votar, se la intenta silenciar.

La Catalunya que sempre ha col·laborat amb Espanya i l'ha ajudat en els grans reptes que tenia plantejats, fossin la transició política, o l'acord de la Constitució, o la lluita contra el terrorisme, o la incorporació a la UE i a l'euro, o a l'estabilitat dels seus governs, o practicant la solidaritat entre territoris, o, fins i tot, a evitar el rescat d'Espanya el maig del 2010, aquesta Catalunya, senyores diputades i senyors diputats, s'ha cansat del tracte de l'Estat. No s'ha cansat d'Espanya, com alguns diuen, s'ha cansat de l'Estat espanyol. Cada vegada hi ha més catalanes i catalans que han desconnectat d'aquest Estat, que ja no el veuen ni el senten com el seu.

Aquest cansament i aquesta desconexió es podrien expressar legítimament en forma d'emprenyament; però resulta que cada cop s'expressen més en forma d'il·lusionat. Les manifestacions multitudinàries d'aquests últims anys, que impressionen al món per la seva dimensió i pel seu civisme, ja no són només les del català emprenyat; són sobretot les del català il·lusionat.

Atenció: il·lusionat no vol dir sense problemes. Segur que moltes de les persones que varen sortir al carrer el darrer 11 de setembre, i en anys anteriors, tenen problemes, o mancances, o fins i tot privacions. I no cal dir decepcions, també de portes endins. Dintre de la pròpia Catalunya. Segur que són persones que veuen les fallades, les debilitats i els errors que es produeixen dins de Catalunya i dins de la política catalana. Però són persones que també deuen creure que Catalunya té prou energia, prou empenya i prou talent, per convertir-se en un país pròsper, benestant, equitatiu i d'alta qualitat democràtica.

Catalunya, amb els instruments i els recursos dels quals ha disposat, en general ha fet bona feina. Tenim el millor sistema de salut d'Espanya i un dels millors d'Europa; disposem d'una xarxa d'universitats amb prestigi creixent i d'un sistema de recerca valorat i respectat arreu; el nostre model penitenciari és reconegut per la seva modernitat; el nostre model d'integració social i lingüística a l'escola és tingut per un bon referent a Europa; la força creixent de la nostra creativitat cultural, i de la nostra cultura popular, es fa més present al món sencer; la capacitat del nostre teixit associatiu per mobilitzar-se, pel voluntariat, per les donacions, per la prestació de serveis, és admirada fora i dins de Catalunya; el talent individual i col·lectiu de Catalunya en el camp de l'esport, de la cuina, de l'arquitectura, de la medicina, de la indústria, i en tants d'altres, és conegut i reconegut de manera creixent. Podria posar molts altres exemples.

Moltes persones veuen i creuen que, amb més i millors eines, Catalunya podria ser també un país millor. Els defectes els tenim; però les nostres possibilitats són molt més grans que els nostres defectes.

Amb més i millors eines, és a dir, amb més capacitat de decisió i més recursos, aquest mateix Parlament podria legislar i assignar pressupostos amb molta més incidència en la realitat del país i les vides dels nostres conciutadans.

Pot fer aquest Parlament lleis per gestionar els impostos que paguen els ciutadans i les empreses de Catalunya? Pràcticament no. Pot fer una llei d'educació sencera, sense estar pendent del ministre d'Educació de torn? No. Pot dissenyar un sistema de salut integral? No. Pot fer una norma per recaptar el 0,7% de l'IRPF destinat a finalitats socials? No. Pot fer una llei de mecenatge o de la propietat intel·lectual? Tampoc. Podem construir un model energètic propi? No. No cal continuar. La llista del que no podem fer és interminable. I vostès ho saben.

Dues coses són certes, malgrat tot. La primera, que hi ha coses que és millor que es facin a nivell federal europeu, i més encara en la mesura que el món es globalitza i que hi ha decisions que requereixen una visió més de conjunt i a una escala més gran.

La segona cosa certa és que la majoria dels catalans havíem pensat que allò que l'Estat espanyol es reservava per decidir a nivell central, es decidiria comptant amb Catalunya i no gairebé sempre contra Catalunya o al marge de Catalunya.

Això és el que ha deixat de ser cert, com a mínim per a una part molt significativa de la societat catalana. No dic per a tota la societat, però sí per a una part important.

Espanya té una greu crisi constitucional. Les fortes mobilitzacions a Catalunya en són l'expressió més evident. Segurament la crisi constitucional d'Espanya té accents diversos que corresponen a motius també diversos. Però l'accent més pronunciat ara per ara es diu Catalunya.

Davant d'aquesta situació, l'estratègia del Govern central és clara, diàfana; dir que no a tot, no fer res, fer por, utilitzar les lleis com a mur de contenció i no com a canal de solució, i altres coses que prefereixo no deixar per escrit en un discurs solemne com aquest.

L'estratègia catalana també és clara: votar. Decidir a les urnes. Comptar vots per saber el pes de les majories i de les minories. Dialogar sempre que hi hagi algú que vulgui seure a la taula per parlar. Negociar els termes de la consulta si s'accepta el principi que el poble català ha de ser consultat. Això precisament és el que els diputats d'aquest Parlament varen oferir el proppassat 8 d'abril a la sessió del Congrés dels Diputats, amb un altre no per resposta.

Es parla de xoc de trens. Perquè n'hi hagi, caldria anar per la mateixa via i en direcció contrària, en sentit oposat. Però Catalunya i l'Estat ja van per vies diferents, i en direccions diferents. En el fons, no hi ha xoc de trens, hi ha allunyament dels trens.

D'aquí a pocs dies el Parlament aprovarà la llei de consultes, sembla ser que per una molt àmplia majoria.

Una vegada sigui publicada, convocaré la consulta per al 9 de novembre d'enguany, d'acord amb la llei que el Consell de Garanties Estatutàries ha dictaminat ajustada a l'Estatut i a la Constitució.

El Govern de la Generalitat organitzarà la consulta del 9 de novembre d'acord amb la llei de consultes i el decret de convocatòria.

Com que a ningú se li escapa la gran complexitat i transcendència de les decisions a prendre, reitero, en seu parlamentària, el meu compromís de consensuar aquestes decisions amb les formacions polítiques pro consulta. Aquest compromís posa l'accent en la necessitat del consens i la força de la unitat. Tots els que defensem la consulta en som igualment i directament responsables. I tots sabem que el consens, i la història ho demostra, sobretot el polític, és com una figura de porcellana fina que cal saber cuidar amb delicadesa i maneres suaus.

Aprofito per recordar dues coses que em semblen pertinents en el moment en què ens trobem:

- Aquest Parlament es va constituir després de les eleccions del 25 de novembre de 2012 amb una àmplia majoria a favor de l'exercici del dret a decidir i amb un mandat clar del poble de Catalunya. Majoria parlamentària que després s'ha vist

ampliada amb la creació del Pacte Nacional pel Dret a Decidir i més de 3.000 entitats que configuren aquest pacte. Estem complint el mandat del 25 de novembre de 2012 que ens varen donar els ciutadans d'aquest país. Ni més ni menys. Es pot criticar fins i tot durament que un Govern i una majoria parlamentària compleixin el mandat rebut a les urnes per part de la ciutadania? El que estem fent, per tant, no respon a cap dèria ni a la bogeria d'uns pocs, sinó a la voluntat de molts expressada allà on té més valor: a les urnes.

- La consulta del 9 de novembre no és jurídicament vinculant. Té caràcter consultiu, d'acord amb la llei que l'empararà. És evident que té conseqüències polítiques, i no pas menors. Però les conseqüències són polítiques, i la tasca dels bons polítics és soldar la legitimitat amb la legalitat.

També vull recordar, encara que sigui una obvietat, que la consulta no s'ha fet. El resultat no és conegut. Tenim una pregunta, una data i un procediment legal àmpliament acordats. Però desconexem la resposta. I la resposta ja no és decisió nostra; era decisió nostra posar-nos d'acord en la data, en la pregunta i en els instruments i procediments polítics, però la resposta ara correspon a cada ciutadà que pugui votar i vulgui votar. I cada vot val el mateix: és la grandesa de la democràcia. Els encerts i els errors passen a ser, en aquest cas, de tots.

Tal com es va acordar la pregunta doble, hi ha tres opcions: mantenir l'estatus quo actual; una transferència gran de poders dins del marc de l'actual Estat; o un Estat independent per a Catalunya, que és el que ens reclama una part significativa de la societat catalana, no sabem quanta perquè els vots només es poden comptar a les urnes. Les tres opcions hi són. No els recorda aquesta situació que tenim al que inicialment plantejava el primer ministre escocès abans de tancar l'acord amb el Govern britànic que va portar a la formulació d'independència sí o no?

A Catalunya ho tenim formulat amb les tres opcions. I la partida s'ha de jugar. I no té les cartes marcades. Decideixen les urnes; decideix la gent. Per això animo als favorables i als contraris a defensar cadascú la seva posició. N'hi ha tres de possibles. El que no s'entén és que, quan hi ha un Parlament constituït amb un mandat clar per part de la ciutadania per votar, es negui que puguem arribar a votar o es posin obstacles perquè puguem votar. Hauria de ser el més normal del món i, a partir d'aquí, les cartes sobre la taula, sense marcar. Que cadascú defensi la seva posició, que la defensi amb l'energia que calgui, amb la convicció que calgui i amb les conseqüències que pertoqui. I és a les urnes on s'ha de decidir quina és l'opció que la societat, majoritàriament, vol adoptar.

Abans d'acabar voldria compartir amb vostès una darrera reflexió. Confio que el 9 de novembre es podrà votar amb plenes garanties democràtiques; i que, per tant, el resultat podrà ser llegit amb nitidesa i democràticament acceptat per tothom. A finals d'aquest any arribarem a la meitat de l'actual legislatura, i, si es pot, m'agradaria acabar-la quan toca, a finals de l'any 2016. Dic si es pot. I a mi m'agradaria que es

pogués i ho vull compartir amb vostès en un debat solemne de política general perquè s'entengui quina és la intenció real de l'actual Govern. Però, el 'si es pot' demostra que, tot i que està sobretot a les meves mans, vostès han d'entendre que, no només està a les meves mans. Ha de poder ser així, i perquè pugui ser així, s'ha de votar el 9-N i amb plenes garanties democràtiques.

Que el 9-N es pugui votar amb plenes garanties democràtiques és bo per a Catalunya. És bo per a la democràcia. És bo per a les persones de més edat, perquè podran veure que els sacrificis de molts anys a les fosques han donat pas a una llum nova; i és bo per a les persones joves, perquè sabran que són protagonistes reals i tangibles del futur del seu país, un futur que podran construir a la seva manera i potser millor del que hem sabut fer els seus pares. Votar el 9-N amb garanties democràtiques també és bo per a Espanya. Significaria que Espanya enterra definitivament la vella Espanya per redescobrir-se tal com és realment: plurinacional. De cop, Espanya apareixeria com un país d'alta qualitat democràtica, tolerant, capaç d'escoltar i de resoldre democràticament allò que és sobretot un repte democràtic. Quants espanyols no voldrien un Estat així? Auguro que, en aquestes condicions, la negociació post 9-N, fos el resultat que fos, seria molt més serena, constructiva i positiva.

Votar el 9-N també serà bo per a Europa. Aquesta Europa amenaçada pel populisme, la xenofòbia i el fanatisme egoista necessita posar en valor els moviments inspirats en la democràcia, el civisme i l'esperit constructiu i solidari. És exactament el cas de Catalunya.

Acabo donant les gràcies per la seva atenció i la seva paciència. He intentat traslladar-los quatre missatges principals: primer, Catalunya se'n comença a sortir, malgrat les dificultats que moltes persones encara pateixen; segon, les finances públiques catalanes estan greument amenaçades i s'esgoten els marges de maniobra per prendre decisions i, malgrat tot, el Govern treballa en tots els fronts per aixecar el país i té molts projectes en marxa o en cartera; tercer, la determinació amb el dret a decidir i la consulta és molt ferma, el full de ruta està traçat per fer-la, i fer-la bé; i, quart, la determinació del Govern per instaurar a Catalunya un sistema de bones pràctiques general, lluitar contra les irregularitats, vinguin d'on vinguin, les faci qui les faci, i contra la corrupció, vingui d'on vingui i la promogui qui la promogui, és també una determinació clara i evident.

Moltes gràcies.